

Arrest

nr. 206 268 van 29 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tsjadische nationaliteit te zijn, op 20 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 maart 2017 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 maart 2018 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna verkort de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een inreisverbod.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: M. M.

voornaam: A.

geboortedatum: [...]1990

geboorteplaats: N.

nationaliteit: Tsjaad

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 03.03.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.*

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming, PV GE.55.LA.016077/2017 van de politiezone van Gent. Betrokkene werd aangetroffen in een vrachtwagen, met de bedoeling illegaal te reizen richting Verenigd Koninkrijk. Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming, PV GE.55.LA.016077/2017 van de politiezone van Gent. Betrokkene werd aangetroffen in een vrachtwagen, met de bedoeling illegaal te reizen richting Verenigd Koninkrijk. Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. “

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht zijn enig middel toe als volgt:

“Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 74/11. [§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1 ° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]² De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

II.1.2. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

II.1.3. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, tweede lid dat het inreisverbod van maximum drie jaar betreft.

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 3 jaar oplegt. Verwerende partij haalt aan dat voor vrijwillig vertrek geen enkel termijn is toegestaan. Het is niet zo dat verzoekende partij een vroegere beslissing tot verwijdering niet zou hebben uitgevoerd.

Verzoekende partij krijgt niet eens de kans om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zij wordt immers zonder meer onmiddellijk van haar vrijheid beroofd door verwerende partij. Bovendien is er bij het nemen van de huidige beslissing op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de individuele situatie van verzoekende partij. zo heeft zij bijvoorbeeld een broer die legaal in England verblijft. Verwerende partij repliceert hier thans op in haar nota met opmerkingen en ontkent ook niet dat zij van die feiten op de hoogte was, maar de initieel bestreden beslissing hield hier geenszins rekening mee.

Nochtans kan niet ontkend worden dat dit een belangrijke specifieke omstandigheid is die de vastgestelde inklimming toch wat meer in z'n context plaatst.

Verzoeker is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

II.1.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

De verwijzing van verwerende partij dat verzoekende partij op heterdaad zou betrapt zijn voor "inklimming" is vaag en verantwoordt geenszins waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is dan ook verkeerd.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar. Waarom direct gekozen wordt voor de 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt.

Verzoekende partij begrijpt de thans bestreden beslissing dan ook niet.

II.1.5. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Verwerende partij beweert van wel in haar nota met opmerkingen en meent hiervoor bevestiging te vinden in de voorbereidende werken en de Europese richtlijn 2008/115/EG. Nochtans is de vreemdelingenwet duidelijk en bevat deze hoegenaamd geen dergelijke verplichting. Wanneer de wet duidelijk is, moeten geen andere interpretatiemethoden gehanteerd worden. Ook kan een overheid geen rechten putten uit een richtlijn die zij zelf verkeerd heeft omgezet. Bovendien is dit een zinledige discussie. De wet voorziet evenmin een minimumtermijn voor het inreisverbod. Zo kan de verwerende partij eveneens een inreisverbod van bij wijze van spreken 1 seconde opleggen. In dat geval zou verzoekende partij zich uiteraard niet in onderhavige beroepsprocedure voorzien.

De discussie die de verwerende partij thans in haar nota met opmerkingen tracht te openen is aldus volledig naast de kwestie.

Het is en blijft een feit dat verwerende partij -zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan deze zaak- direct voor de maximumtermijn gekozen heeft.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

Verzoekende partij begrijpt de thans bestreden beslissing dan ook niet.

Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

Het middel is ernstig en gegrond."

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een hoofdzakelijk theoretische uiteenzetting. Verzoeker betoogt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet maar in de mogelijkheid voorziet om een inreisverbod op te leggen en in geen geval in een verplichting om dit effectief (en ten allen tijde) te doen. Hij meent dat door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid, de gemachtigde niet verduidelijkt waarom hij meent een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact te moeten nemen. Hij is van oordeel dat de bestreden beslissing geenszins duidelijk maakt dat rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn dossier.

De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd om welke reden een inreisverbod wordt opgelegd. Naast de verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, nl. dat de verwijderingsbeslissing waarmee het inreisverbod gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig vertrek heeft toegestaan, wordt er immers een feitelijke uiteenzetting gegeven en verwezen naar het niet aanmelden bij de Belgische autoriteiten om de aanwezigheid te melden, het niet hebben van een gekend of vast verblijfsadres, een betrapting op heterdaad op inklimming en het nummer van het proces-verbaal van de politiezone van Gent. De gemachtigde specificeert hierbij dat verzoeker werd aangetroffen in een vrachtwagen met de bedoeling illegaal te reizen richting het Verenigd Koninkrijk. Hij besluit dat gezien het karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De Raad stelt verder vast dat er ook wordt gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. De gemachtigde stelt: "Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:", hij verwijst naar voormelde betrapting en het nummer van het proces-verbaal en geeft aan dat gezien het karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te

verblijven en om de openbare orde te schaden, aldus de gemachtigde. Hij besluit dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van 3 jaar proportioneel is.

Waar verzoeker stelt dat het niet zo is dat hij een vroegere beslissing tot verwijdering niet zou hebben uitgevoerd, blijkt niet uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde hierop het inreisverbod zou steunen. Waar hij stelt dat hij niet eens de kans kreeg om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten omdat hij zonder meer onmiddellijk van zijn vrijheid werd beroofd, blijkt een onmiddellijke vrijheidsberoving evenmin uit onderhavige bestreden beslissing. Dit is een argument dat verzoeker dient aan te voeren tegen de gedwongen verwijderingsmaatregel.

Waar verzoeker meent dat de verwijzing naar de betrapting op inklimming vaag is en geenszins verantwoordt waarom een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd, gaat verzoeker voorbij aan de vermelding van het nummer van het proces-verbaal van de politiezone Gent. Verzoeker betwist de feiten bovendien niet. Tegelijk nodigt verzoeker de Raad uit tot een andere beoordeling, maar dit houdt een opportuniteitsonderzoek in, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht en in het kader van de materiële motiveringsplicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoeker toont met zijn betoog niet op afdoende wijze aan dat het opleggen van een inreisverbod met een termijn van 3 jaar in casu kennelijk onredelijk zou zijn of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens.

Zodoende wordt door de gemachtigde, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wel degelijk verduidelijkt waarom een inreisverbod werd opgelegd evenals waarom een termijn van 3 jaar werd opgelegd. Door het steeds maar herhalen in het verzoekschrift dat “geenszins” wordt verduidelijkt waarom een inreisverbod wordt genomen van drie jaar en dat hij de beslissing niet zou begrijpen, gaat verzoeker volkomen voorbij aan de motieven van het bestreden inreisverbod.

Verzoeker heeft wel een punt waar hij stelt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet automatisch in de verplichting voorziet altijd een inreisverbod op te leggen. Ook al stelt artikel 74/11, § 1 wel “de beslissing tot verwijdering “gaat” gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen”, stelt § 2, tweede lid immers “De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”. Echter, verzoeker verliest zich in een zuiver theoretische strijd met het betoog in de nota en laat volledig na te duiden met welke humanitaire reden de gemachtigde dan geen rekening heeft gehouden, zodat het belang bij dit argument niet blijkt.

Waar verzoeker meent dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn dossier, verwijst hij wat de concrete elementen betreft naar zijn broer die legaal in Engeland zou verblijven. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker zijn betoog geenszins staft. Evenmin toont hij aan op welke wijze hij de gemachtigde op de hoogte zou hebben gebracht van deze informatie zodat hem niet kan worden verweten ermee geen rekening te hebben gehouden, of er niet over gemotiveerd te hebben. Grondig nazicht van het administratief dossier toont enkel dat verzoeker, wanneer hij werd aangetroffen in de vrachtwagen en werd gehoord, gezegd heeft dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wou gaan. Enig spoor van een verklaring dat zijn broer daar legaal verblijft, blijkt niet te vinden. Dat verweerder in de nota op dit argument heeft gerepliceerd, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. De Raad merkt nog op dat verzoeker nalaat op concrete wijze toe te lichten met welke (andere) specifieke omstandigheid er geen rekening zou gehouden zijn. Hij maakt ook niet duidelijk waarom de duur van het inreisverbod niet evenredig is met het doel of de reden tot oplegging ervan. Met zijn theoretisch betoog slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Een schending van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES